

den besynderligste Maade, naar man blot vil se hen til, hvad der af en Konge er givet til en af hans fyrstelige Beslægtede, og som denne havde Ret til at bruge, men ikke har brugt, saaledes at det ved hans Død kom til at gaa over til hans Arvinger og deriblandt maaske netop den Konge, der havde givet det. Vil man maaske antage, at en suveræn Konge, naar en nær Slægtning døde, skulde være berettiget til at sige: Jeg er Arving til det, som denne Slægtning efterlader sig, fordi han har faaet Midler ffjenket af mig? Ingen vilde falde derpaa. Jeg vil forøvrigt sige, at Tilfældet virkelig har foreligget allerede under Frederik den Fjerde, men at det blev afgjort saaledes, at der ikke kunde være Tale om paa den Maade at lade vende tilbage til Kongen, hvad en afdød yngre Broder af ham havde efterladt sig. Alt hvad der hører med til disse Stiftelsers Oprindelse, og den Karakter, de have faaet ved denne Oprindelse, er tilstrækkelig udviklet saavel i Mindretallets Betænkning som i det tidt omtalte Skrift, og ligeledes i Dag af den høitærede Justitsminister; men under de Angreb paa Resultatet, som i Dag have fundet Sted her, er der ganske vist paa et væsentligt Punkt fuldkommen skudt et Mellemlid til Side, der med Hensyn til Resultatet maa have en overordentlig stor Betydning. Man har nemlig frikt væl sluttet paa følgende Maade: Saaledes har det sig med Oprindelsen til disse Stiftelser og deres Midler; saaledes har det sig med Hensyn til deres Bestyrelse; saaledes med Hensyn til Anvendelsen af Midlerne til at fyldestgjøre Stiftelsernes Formaal; og dernæst siger man, at det er fornødent, at den lovgivende Magt faar den Indflydelse paa disse Stiftelsers Anliggender, der tilkommer samme ifølge Grundlovens Mand. Det Mellemlid, man har skudt til Side, eller som man, for at bruge et korrektere Udtryk, ikke har tænkt paa, er, at Grundloven hverken efter sin Mand eller efter sit Bogstav indeholder nogen Bestemmelse, som tilkjendegiver, at Gjenstande af den Natur, som Forvaltningen af disse to Stiftelser, skulde henhøre under den lovgivende Magt. Det, som er givet, er, at Myndigheden, Raadigheden over disse Stiftelser altid, ogsaa under den konstitutionelle Regjeringsform, har været udøvet af Kongen som den, der er Thendehaver af den udøvende Magt, og der lader sig ikke paavise nogen Bestemmelse i Grundloven, som kunde antyde, at den lovgivende Magt skulde have Ret til uden gjennem Lov, til sig at overføre en Myndighed, som Thendehaveren af den udøvende Magt har. For at det kan ske, er det nødvendigt, at der gives

en Lov, som bestemmer det. Jeg skal i Øvrigt, som sagt, ikke forfølge Sagen videre.

Sindenburg: Den høitagede Justitsminister gjorde gjældende, at Fordringerne, forsaavidt de gik ud paa, at disse Stiftelsers Midler skulde overføres paa Finantsloven, i Birkeligheden gik ud paa, at disse Stiftelser skulde gaa over til at blive Statens Eiendom, og dette tror jeg ikke kan modsiges. Det er klart nok, at paa Finantsloven hører kun det hjenne, som er Statens Eiendom, Statens Indtægter og Statens Udgifter, og naar man paa Finantsloven optager en fysisk eller juridisk Persons Formue, bemægtiger man sig denne Formue. Det Exempel, som den høitagede Minister fremsatte om, hvorledes det vilde søles, naar en enkelt Rigsdagsmands Indtægter og Udgifter bleve opførte paa Finantsloven, er efter min Overbevisning fuldstændig træffende og et sandt Udtryk for, hvad en saadan Foranstaltning har at sige. Ved Siden deraf henviste den høitagede Justitsminister til, at det, medens et saadant Skridt i ethvert Fald var uberettiget og ikke kunde betegnes anderledes end som en Retskrænkelse, vilde være særlig betænkeligt, saaledes som Forholdene stillede sig, og som de politiske Strømninger vare baade her og andetsteds. Dette kunde den erede Ordfører ikke lide; han beklagede, at Ministeren brøgte dette Moment ind, idet han mente, at det ikke vedkom Sagen. Andre Talere ere ligeledes komne ind paa dette Punkt, idet de have udtalt, at King som de, hvortil den høitærede Minister havde sigtet, under vore rolige Forhold ligefrem vare en Umulighed. I alt Fald vilde man netop, ved at følge den af Flertallet anviste Vej, paa en forstændig Maade forebygge saadanne Samfundsomvæltninger, som andetsteds have fundet Sted. Det forekommer mig imidlertid, at det, der blev yttret af de to erede Medlemmer for Beile Amts 3die Valgtreds og for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Th. Nielsen og Winther), i høieste Grad bestyrker, hvad den høitagede Minister har anført, og at det er ret skiftet til at aabne Diet for Jarligheden af den Vej, man vil ind paa. Jeg sigter navnlig til den Fortolkning, som det sidstnævnte erede Medlem gav af Kongeloven, og hvorefter det, naar Kongen havde givet Noget bort, var en Majestætsforbrydelse fra Modtagerens Side, naar han ikke gav det tilbage, idet, som det erede Medlem mente, Gævens Modtagelse maatte betragtes som et Misbrug af Kongens Svagthed. (Afbrydelse af Winther.) Ja, det erede Medlem kan jo senere berigtige sin Udtalelse, men den faldt i Birkeligheden